

Якість та буде?

Опубліковано: 04.04.2020 Автор: Деркачова Ольга

Мабуть, лиш ледачий не говорив, що карантин нас змінить, що ми вийдемо з нього не такими, як були раніше. Хтось у ньому вбачає Божу покару, хтось – шанс переосмислити свої стосунки з родиною, хтось – втому планети від нас. Хтось скупив гречку, цукор, борошно, і (іронія долі!) він виявився правішим за нас, які мудро іронізували, адже тепер ми купуємо ту ж гречку, але вже за іншими цінами. Хтось стогне, як йому нудно у чотирьох стінах, а хтось розважається челенджами та флешмобами. А ще хтось пророкує масові депресії та суїциди. Дехто згадує, що у нас, крім карантину, є ще війна... Ми дискутуємо про маски (варто чи не варто), розказуємо, хто, як і наскільки має бути милосердним, розповсюджуємо фейки і відчуваємося від того шалено гордимися. А, ну і ще моніторимо, хто ж із відомих людей зараз хворіє. Виставляємо селфі з гламурними масками, що радше нагадують намордники, і ділимося своїми добрими новинами.

Чи вийдемо ми іншими? Сумніваюся... Ми так само стогнали і до того (то погода не така, то робота нам не та, то кіно нудне), нудилися і витрачали купу часу на дурниці. То що змінилося? І це страшно. Нас не здатне змінити ніщо. І, мабуть, це не лише стосується спільноти нашої країни.

Чи часто ми згадуємо про науку? Ну так, звісно, нам не до науки знову, у нас коронавірус. Але він мине рано чи пізно, і ми житимемо більш-менш спокійно до наступної епідемії чи пандемії. Минуло то й минуло, думатимемо ми. А наступної епідемії знову кидатимемо шалені кошти на маски, антисептики, не думаючи, що своєчасно вкладати в розвиток науки – це економніше, та й для життя краще. Але ми радше дивитимемося розважальні шоу, станемо до спільної молитви, але не станемо до спільної підтримки науки. Бо наука – то так складно і нудно. Ні? То де ж науково-популярні передачі чи наукові лекції на наших найпопулярніших національних каналах? А чому би не подивитися, поки карантин? Та й у принципі, чому би не дивитися? Ну так, такі речі не зривають аншлаги в Ютубі...

Ми любимо згадувати про епідемічні катастрофи людства, які, мовляв, відбуваються раз на 100 років, замість того, аби включити розум (до речі, згадуючи про бубонну чуму, ми чомусь не згадуємо, що мордувала вона Європу близько 200 років), і зробити бодай якісь висновки. Любимо шерити фотку начебто іспанської біологині із начебто її словами про те, що футболістам не можна платити більше, ніж науковцям. Нам тяжко зробити один клік комп'ютерної миші, щоби перевірити, що це фейк. А якби зробили отой рух, то, може б, випадково натрапили і на інформацію про те, що з коронавірусом ми мали вже справу і у 2002 році, і у 2015-му. Але ж тоді це все було так далеко і так нас не обходило. Уявляєте, як би ми тоді стібалися з наших науковців, якби, наприклад, дізналися, що вони займаються дослідженнями коронавірусу! Згадали би і наші податки, і недолугість української науки, і неактуальність досліджень. Та що би тільки не згадали і чим би не дорікнули! Тепер воно вже поряд, у сусідній квартирі чи за кілька метрів від тебе. І так, ми думаємо, як вберегтися (і в цій ситуації це нормально), тішачи себе, що ми чемпіони з виживання, але ми не думаємо, що буде далі. Не думаємо, що не економікою єдиною та депресіями маємо жити, а згадати врешті за науку, яка вже давно нікому не цікава, бо ж це складно і зовсім не розважально. Зараз час від часу зринає в новинах: «Науковці

сказали...», «Науковці зауважили...». Але при тому чомусь жодного прізвища, жодної лабораторії не згадується.

Хтозна, скільки ще має бути епідемій та яких, щоб ми нарешті усвідомили, що треба працювати на випередження і наука – це єдине, що тут може допомогти. У Біблії сказано: «Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» А ще у нас є мозок, щоб що?..